

Utorok 1. týždňa Mk 1,21-28

Posadnutosť

Domnievam sa, že moc zlého ducha sa prejavuje aj našou rôznou náruživosťou? Môžem sa náruživo oddať modlitbe, štúdiu, práci?

Posadnutý v synagóge skríkol: „**Čo ťa do nás Ježiš Nazaretský? Prišiel si nás zahubiť? Viem, kto si: Svätý Boží.**“ (Mk 1,24)

V zásade náruživosť nie je zlým duchom, pod podmienkou, že ju človek ovláda. Náruživosť sama osebe v psychike človeka je pozitívnu a tvorivou silou. Celá dynamika našej činnosti, naša aktivita, operatívnosť, nevyčerpatel'ná pracovitosť sú výrazom účinkovania v nás takej či onakej náruživosti. Žiaľ, neovládaná náruživosť, neusporiadaná, nekontrolovaná, stáva sa naším zlým duchom.

Hlavné hriechy nestačí vymenovať, ale proti nim bojovať. Nelomeuje so mnou ako s posadnutým niektorý z hriechov? Posadnutosť znamená spútanie, zviazanie, opantanie, strata slobody. Posadnutý je otrokom svojej náruživosti. Neprijíma upozornenia, argumenty, rozčuľujú ho napomínania, dokonca zbožné praktiky.

Toto kedysi začína. Nepodceňujem svoje zlé sklony, návyky, ktorým povoľujem? Čo drobné priestupky, ktoré ľahko ospravedlňujem?

Návrh na osvojenie si: Prehodnotím svoje zlé sklony.

Streda 1. týždňa Mk 1,29-39

Choroba

Domnievam sa, že choroba môže byť dobrodením? Mám vzťah ku chorým? Bojím sa choroby?

Ježiš uzdravuje nielen Šimonovu svokru ale i „**mnohých, ktorých trápili rozličné neduhy**“ (Mk 1,34)

Fyzická bolesť nie je najväčšia dráma. Najboletnejším pre chorého sa môže stať pocit, že je mimo život. Je to nesprávny pocit. Základná podstata života je v tom, čo človek najhlbšie prežíva, čo ho najviac bolí. Preto choroba môže byť terénom najvyšších vzletov a najhlbších pádov. V chorobe otriasajú srdcom najsilnejšie vzbury ale v chorobe sa odohrávajú ja najnádhernejšie obrátenia k Bohu.

Nájsť si cestu k chorým. Učiť sa chorým byť pomocníkom. Pomôcť chorým v ich chorobe spoznať Boha, zmysel a cieľ života. Kňaz môže mnoho spraviť pre uspokojenie na duši.

Ukrižovaný Ježiš a svätá omša môžu sa stať silou osobnú drámu prežiť ako víťazstvo.

Návrh na osvojenie si: Obetujem čas skúšok za chorých.

Štvrtok 1. týždňa Mk 1,40-45

Byť čistý

Aký mám vzťah k čistote ako takej? Na čo viac dbám, čistotu duše či tela? Dbám aj o čistotu duši a prostredia vo svojom okolí?

Ježiš vystrel ruku nad malomocným a povedal: „**Chcem, buď čistý.**“ (Mk 1,41)
Veľkú túžbu ma malomocný očistiť sa. Väčšiu radosť má, keď je čistý. Malomocenstvo je obrazom hriechu. Každý hriech zahmlieva Boží obraz v nás. Byť čistý znamená vedieť nadväzovať kontakt s Bohom a mať s ním úprimný, dôverný a srdečný kontakt.

Na špinu a všetku nečistotu sa dá zvyknúť. Ťažko sa odvyká od nečistoty. To platí aj o hriechu. Pravidelná pozornosť venovaná čistote je správna investícia. Kultúra bývania a života vôbec je potrebná a taktiež časté a pravidelné spytovanie svedomia má svoje nenahraditeľné miesto v našom živote.

Koľko času, síl a prostriedkov vynakladám na prirodzenú čistotu a koľko na čistotu duše? Voda je potrebná k očiste prirodzenej a slzy pokánia k očiste duševnej.

Návrh na osvojenie si: Hygiene duše a tela viac venovať pozornosť.

Piatok 1. týždňa Mk 2,1-12

Priorita duše

Čo je prioritou môjho života? Čomu viac a prečo venujem pozornosť, dávam prednosť, uprednostňujem? Čo robím, aby som budoval prioritu duše?

Ježiš sa pýta: „**Čo je ľahšie povedať ochrnutému: -„Odpúšťajú sa ti hriechy“ – alebo povedať: -„Vstaň, vezmi si lôžko a choď“?!“** (Mk 2,9)

Ježiš nepodceňuje fyzické utrpenie. Ježiš sa na prvom mieste zaujíma o dušu.

Ježišovo učenie prioritizuje spásu duše, jej postup a vzrast. Vďaka duši sme sformovaní na Boží obraz. Len duša je schopná zušľachtiť v najvyššom stupni našu osobnosť. Duša predlžuje našu existenciu do nekonečna pre uspokojenie našich najväčších túžob a priání.

Prioritu duše nemožno zanedbávať. Pravidelná starostlivosť o dušu spočíva v pravidelnom sýtení Božím slovom a sviatosťami. Priorita počíta s ochranou duše pred hriechom. Tou ochranou je modlitba, skutky kresťanského milosrdenstva, plnenie povinnosti, budovanie identity.

Platí zásada, že telo slúži duši. Kto s náležite nestará o dušu, nezasluhuje si, aby sa Boh staral o jeho telo.

Návrh na osvojenie si: V čase skúšok nezabudnúť na prioritu duše.

Sobota 1. týždňa Mk 2,13-17

Povolanie

Ako dnes definujem svoje povolanie? V čom vnímam pokrok a prečo v osobnom povolaní? Čom robím chyby v oblasti povolania?

Ježiš znova a znova ku mne hovorí: „*Pod' za mnou.*“ (Mk 2,14)

Lévi nie iba vtedy vstal a šiel za ním. Či nepoložil život za Krista? A čo jeho činnosť ohlasovateľa radostnej zvesti?

Povolanie je dar. Darom sa nepohrda. Čím väčší dar, tým väčšia pozornosť k darcovi. Na darcu sa nezabúda. Vďačnosťou sa obdarovaný stáva viac bohatší. Keď darca vidí vďačnosť robí mu to nielen radosť, ale svoj dar znásobuje. Povolanie do smrti vyžaduje rozvíjať, znásobovať, pestovať.

Povolany na svojom povolaní pracuje. Rozvíja primerané čnosti k stavu a poslaniu. Dbá o rast autenticity. Reaguje na dary Ducha Svätého. Vníma požiadavky okolia na jeho povolanie. Nebráni sa prehodnocovať klady i zápory svojho prístupu k povolaniu tak k osobnému, ako i tých, ktorí sú podobne povolaní. Za povolanie sa skladá vyučovanie.

Návrh na osvojenie si: Poďakujem sa za dar svojho povolania i dary povolania z okolia.